

Århusstudent anno 1957

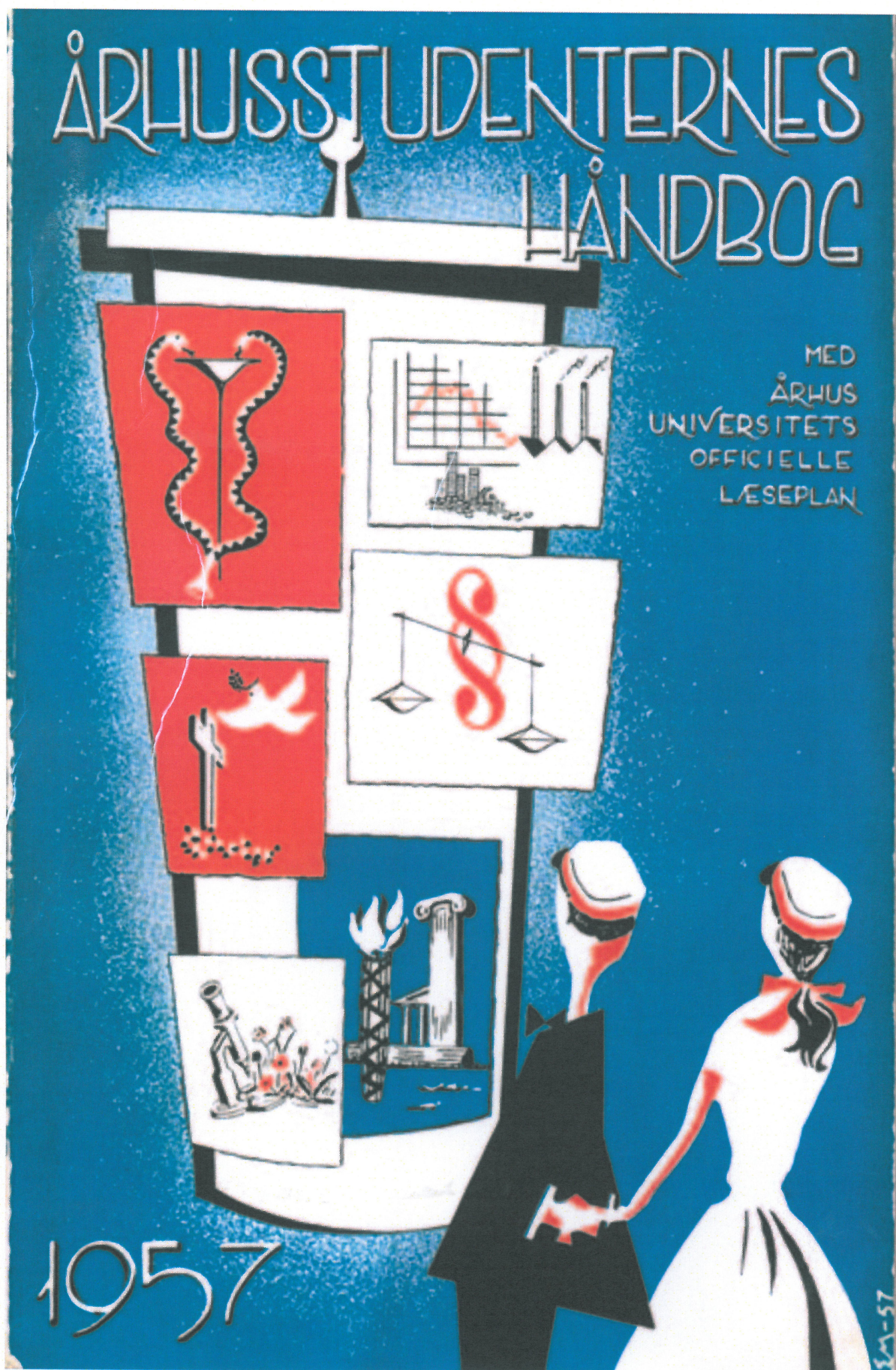
I 50'erne mødte man op i stiveste puds, når der var immatrikulationsfest på Aarhus Universitet. Rektor tog imod iført hvide handsker. Til rusfesten var der næsten ingen piger at danse med. Til gengæld kunne man via høflig snilde få flyttet sine undervisningstimer, hvis de ikke faldt belejligt. Docent, dr.phil. Erik Christiansen beretter om sin studiestart for næsten 50 år siden.

Sommeren 1957 var begyndt som en ganske normal dansk sommer: Det havde været ulideligt varmt at repetere og gå til eksamen; men lige som rektor sagde: "God ferie", slog vinden om i nordvest, og tunge, regnfulde skyer væltede ind over det ganske land. Det ville de blive ved med, indtil skolen begyndte igen i august. Men jeg skulle ikke i skole igen. Jeg var blevet student og kunne nu begynde at læse på universitetet. Trods alle advarsler om brødløst studium ville jeg læse historie (det havde interesseret mig, siden jeg var en bette knægt), men jeg ville gardere mig ved at tage latin som bifag (der var mangel på latinlærere).

I sommerens løb fik jeg tilsendt noget informationsmateriale, først og fremmest Århusstudenternes håndbog, som jeg tyrede grundigt igennem uden at forstå det hele, og en dag, hvor det ikke regnede så meget, cyklede jeg op på "Bjerget" til de velkendte gule bygninger; men denne gang gik jeg indenfor, først til kontoret for at tilmelde mig studiet, dernæst lidt rundt i de lange, gule gange, hvor der var øde og mennesketomt og alle døre låst. Mine øjne fangede dog dørskilte som Institut for nyere historie, Institut for oldtids- og middelalderforskning, Humanistisk øvelsessal I og II.

Kort før 1. september fik jeg tilsendt mit årskort, og jeg tog nu ind på universitetet igen for at se efter opslag om tid og sted for undervisningens begyndelse, for at betale min "studenterrådsfemmer" (man skulle betale fem kr. om året for at tage del i Studenterrådets sociale aktiviteter), melde mig ind i Studenterforeningen og – i Akademisk Boghandel – købe de bøger, jeg skulle bruge til filosofikum (umiddelbart fandt jeg det betryggende, at de var skrevet af professoren selv). Den 3. september var jeg i min pæneste habit, hvid manchetskjorte og slips til "immatrikulationsfest" i den kønne aula. Det var en meget højtidelig og kedelig affære, der sluttede med, at vi i række og geled gik op til rektor og trykkede hans hvidbehandskede hånd på, at vi ville overholde "de akademiske love". Hvad de nærmere gik ud på, var jeg ikke rigtigt klar over, men jeg regnede med, at det var noget i retning af spejderløftet, og det havde jeg jo aflagt så tit.

Der var sjovere til Studenterforeningens rusfest. Et jazzorkester spillede til dans i Vandrehallen; men der var næsten ingen piger at danse med. Til gengæld var det hygende morsomt at se de norske "rødrus'er"

(de norske studerende var letgenkendelige med deres røde studentehuer) forsøge at gå lige hen ad murstensgulvet; det var ikke gået op for dem, at stenene er lagt i snoede snirkler!

Snart begyndte undervisningen. Det eneste, jeg fik ud af min første forelæsning i filosofi ved professor Hartnack, var en drønende hovedpine; men jeg kom trofast til resten, én

time fire eftermiddage om ugen i Store Auditorium med de voldsomt knirkende og klaprende stolerækker, selvom jeg og – viste det sig – flere af mine medstuderende var blevet mere interesseret i Karl (nej ... ikke Marx, men) Popper. Til latin skulle jeg først og fremmest følge kurset i elementært græsk fem timer om ugen fra klokken otte morgen. Det var hårdt, men blev livet op af underviseren Kjærgaards barokke hu-

mor og utraditionelle facon. Så ville der for bifagets vedkommende ikke være mere tid til andet end professor Blatts introduktionstimer onsdag formiddag.

I hovedfaget skulle jeg naturligvis gå til professor Finks begyndertimer og de kildekritiske øvelser, som var obligatorisk undervisning. Den første gang til disse øvelser meddelte Fink, at han havde måttet flytte dem

til et andet tidspunkt pga. andre gøremål. Det nye tidspunkt var imidlertid ubelejligt for de andetårsstuderende, for hvem denne undervisning også var obligatorisk, og timerne blev flyttet og flyttet igen, nu til onsdag formiddag – hvor jeg jo skulle have timer hos Blatt! Men nej, erklærede Fink, nu lå tidspunktet fast og kunne ikke flyttes mere! Så måtte jeg jo gå ind til Blatt på dennes kontor og meddele ham, at som det nu så ud, kunne jeg desværre ikke følge hans introduktionsundervisning. Han tog fluks telefonen. Jeg var en høflig ung mand, der ikke lyttede til andres telefonsamtaler, men fangede dog bemærkninger som "Det er jo en fagkombination, vi ofte har talt om at ville fremme", og "Jamen, det finder vi vel også ud af". Omsider lagde Blatt røret på og sagde så til mig: "Ja, så skulle det problem vist være løst." Og ganske rigtigt: Da jeg mødte op til Fink næste gang, meddelte han, at nu var timerne flyttet igen; og nu ville de i al fald ikke blive flyttet mere, føjede han til, idet han så hvast over på mig. I erindrings uklare lys aner jeg dog et anerkendende blik; for jeg havde jo gjort, hvad Fink selv ville have gjort i en sådan situation!

Til græsk – og til dels latin – var vi en broget skare med mange forskellige hovedfag; men på historie var vi begyndt seks (hvoraf den ene snart skiftede til økonomi), og vi lærte snart hinanden at kende, snart også mange af de ældre studerende, som tog vældigt godt imod os. Det skete ikke mindst ved den navnkundige Historisk Forenings fester, hvor flere af lærerne ofte også deltog. Og da Finks timer rummede nogle meget interessante diskussioner om kildebegreber og brug af kilder, følte jeg mig snart som en habil historiestuderende. Derimod lod mit latin "endnu meget tilbage at ønske", som Blatt sagde, når han udtrykte sig diplomatisk (og det havde han ikke for vane).

Erik Christiansen

P.S. Redaktøren havde bedt mig videregive mine erfaringer som rus til nye studerende; men her må jeg beklage. Ganske vist er det kun små 50 år siden, jeg begyndte, og ganske vist færdes jeg nu i de samme dejlige, gule bygninger; men universitetet og samfundet var meget anderledes dengang end nu, så heller ikke her kan man lære af historien. For det kan den jo godt være interessant alligevel.